

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.001/2022/6.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

335. sz. Ügyvédi Iroda (ügyintéző. dr. Salgó Tamás ügyvéd, címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Técsy Gyula ügyvéd (címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szegedi Törvényszék 3.M.70.239/2020/33.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes 3.M.70.239/2020/34.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 101 600 (százegyezer-hatszáz) forint perköltséget.

A feljegyzett 151 000 (százötvenegyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] Az alperes a (város neve)-i (cég neve) üzemeltető gazdasági társaság.

[2] A felperes 2014. december 22-től állt munkaviszonyban az alperesnél adminisztrátor, medenceőr munkakörben. Heti munkaideje kezdetben 20, majd 2019 novemberétől 30 óra, a munkaviszony megszüntetését megelőző távolléti díja 158 000 forint volt.

[3] 2017 nyaratól a munkaköri feladatai közül kizárólag az adminisztratív feladatokat látta el, ilyen munkakörben az alperes rajta kívül más munkavállalót nem foglalkoztatott.

[4] (Pénzügyi vezető neve) pénzügyi vezető 2020. február 20-án megkereste (személy neve)t azzal, hogy lehetőség lenne az alperesnél napi 8 órás foglalkoztatására, adminisztratív munkakörben. 2020. március elején az alperes akkori ügyvezetőjével, (ügyvezető neve)-vel történő egyeztetést követően (személy neve) az alperes ajánlatát elfogadta.

[5] 2020. március 6-án az alperes ügyvezetője tájékoztatta a felperest, hogy felvételre kerül egy új munkavállaló napi 8 órás munkaviszony keretében adminisztrációs feladatok ellátására.

[6] A Kormány 40/2020. (III. 11.) sz. Kormányrendeletével az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása

érdekében Magyarország egész területére 2020. március 11. napjától veszélyhelyzetet hirdetett ki.

[7] Az alperes ugyanezen a napon kelt okiratában március 20-tól kezdeményezte a felperes munkakörének módosítását és áthelyezését kulcskezelő, pénztáros, medenceőr munkakörbe. A munkakör módosítás indokául azt jelölte meg, hogy kifogás merült fel a felperes munkájával kapcsolatban, valamint a megnövekedett feladatokra is tekintettel további egy fő 8 órás adminisztrációs kollegát kíván foglalkoztatni, aki a hét minden napján 8 órától 16 óráig rendelkezésre áll. Az okirat indokolása tartalmazta azt is, hogy ha a felperes nemleges választ ad, úgy az alperes a munkaviszonyának megszüntetésére irányuló munkáltatói jognyilatkozatot tesz.

[8] A felperes a munkakör módosítására vonatkozó ajánlatot nem fogadta el.

[9] 2020. március 13-án az alperes nyilatkoztatta a felperest arról, hogy kíván-e napi 8 órában dolgozni, amire a felperes akként válaszolt, hogy a hét két napján számára ez nem megoldható.

[10] Az alperes 2020. március 16-tól napi 8 órában adminisztratív munkakörben foglalkoztatta (személy neve)t, akinek a feladatai a felperes munkaköri feladataival hozzávetőlegesen 40-50 %-ban fedték egymást.

[11] A veszélyhelyzettel összefüggő kormányzati intézkedések következtében a (fürdő neve) 2020. március 17-én bezárásra került.

[12] Az alperes a felperes munkaviszonyát 2020. március 23-án kelt intézkedésével 45 napos felmondási idő figyelembevételével 2020. május 8. napjára felmondással megszüntette. A felmondási időszak teljes idejére a munkavégzés alól mentesítette. A felmondás indokolásában rögzítette, hogy a kormány veszélyhelyzetet hirdetett ki, emiatt sportuszoda és strandfürdő létesítményt be kellett zárnia. A koronavírus miatti járvány és az annak következtében elrendelt kötelező jellegű jogszabályi korlátozások súlyosan érintik a működését, így a felperes munkakörét is. A megszüntetett működés a bevételi források megszűnését is jelenti, ezért nem képes a felperes tovább foglalkoztatására sem az eredeti, sem más munkakörben. A munkáltatói intézkedés 2020. március 24-én került a felperes részére kézbesítésre.

[13] A felperes a Szegedi Törvényszékhez keresetet nyújtott be, amelyben kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 2020. május 8-tól 2021. június 15. napjáig terjedő időszakra 1 890 732 forint elmaradt munkabéren alapuló kártérítés, valamint perköltség megfizetésére.

[14] Álláspontja szerint a felmondásban felhozott indokok közül a fürdő létesítmények bezárása kivételével minden ok valótlan, ugyanis az alperes ügyviteli szervezete a vészhelyzet kihirdetését, illetve az alperes létesítményének bezárását követően változatlanul, ugyanúgy működött, mint azt megelőzően, az adminisztratív feladatok betöltésére pedig az alperes 2020. március 16-tól (személy neve) munkavállalót

foglalkoztatta. Rámutatott, a felmondás valódi indoka az volt, hogy az alperes át akarta őt helyezni más munkakörbe, de azt nem fogadta el, ezért a munkáltató – a módosítást kezdeményező okiratban foglaltak szerint eljárva – megszüntette a munkaviszonyát.

[15] Érvelése szerint tehát a felmondásban szereplő okok nem valósak, illetve nem okszerűek, a veszélyhelyzet miatt elrendelt korlátozó intézkedések, valamint a létesítmény bezárása nem érintette a felperes munkakörét.

[16] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

[17] Állítva, hogy a felmondás indokai valósak és okszerűek, rámutatott, az általa alkalmazott új munkavállaló, (személy neve) munkaköre nem azonos a felperes munkakörével, munkaviszonya már az uszoda bezárása és a felperessel közölt felmondást megelőzően fennállt. Hivatkozott arra is, a felperes a nála végzett munkát egy másik munkáltatónál irányadó munkaidejéhez igazította, a munkájára rapszodikus beosztása miatt nem lehetett számítani, ezért felajánlott részére egy 6 órás kulcskezelői munkakört, ezt azonban nem fogadta el, ahogy a 8 órás teljes napi munkaidőben adminisztratív munkakörben történő foglalkoztatást sem. Hangsúlyozta továbbá, a koronavírus járvány miatt elrendelt korlátozások a működését súlyosan érintették és kényszerűségből kellett leépítéseket, megszorításokat eszközölnie. Kiemelte, a felperes a medenceőri munkaköri feladatait sem tudta ellátni, hiszen a létesítmény bezárása következtében a medencéket le kellett állítani, öltöző szekrény kulcsot biztosítani a vendégeknek emiatt nem kellett.

Az elsőfokú ítélet

[18] A Szegedi Törvényszék 3.M.70.239/2020/33. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1 890 732 forint kártérítést, valamint 228 600 forint perköltséget, illetve külön felhívásra az államnak 113 444 forint eljárási illetéket.

[19] Rögzítette, az általa idézett jogszabályi rendelkezések alapján azt kellett vizsgálnia, a munkáltatói intézkedés megfelelt-e a világosság, valóságosság és okszerűség követelményének.

[20] Az elsőként vizsgált világosság tárgykörével kapcsolatban kifejtette, hogy a felmondásban írt veszélyhelyzetre történő általános utalás, a bevételi forrás megszűnésére való hivatkozás, mint egyfajta munkaerő racionalizálás önmagában nem elégíti ki a világosság követelményét, ugyanis nem mutatja be, hogy ezek miként érintik a felperes munkakörét. Hangsúlyozta, a felmondás világosságához nem a felperes munkakörére, vagy az alperesnél meglévő egyéb munkakörökre való általános közhelyszerű utalásra van szükség, hanem annak egyértelmű, világos levezetésére, hogy az indokolásban írt tények a felperes – felmondásáig gyakorolt – feladataira miként hatnak ki.

[21] Vizsgálta továbbá, hogy a felmondásban írt valós tények mennyiben vezettek okszerűen a felperes munkaviszonyának megszüntetésére. E körben rámutatott arra, hogy a

felperes 2017-től kizárólagosan adminisztratív munkakörben került foglalkoztatásra, az ehhez tartozó feladatok azonban a veszélyhelyzet kihirdetése után is – az alperes nyilatkozatával és tanúvallomásokkal igazoltan – megmaradtak, sőt, az, hogy a munkáltató e területre egy új munkavállalót vett fel, illetve a felperesnek is felajánlotta munkaidejének napi 8 órára emelését, az adminisztratív feladatok növekedésére utal. A veszélyhelyzet elrendelése és az alperes létesítményének bezárása tehát a felperes munkaköri feladataira nem hatottak ki, vagyis az indokolásban írt helytálló tényekből okszerűen nem következett a munkaviszony megszüntetése.

[22] Érvelése szerint a felmondás azon hivatkozása, hogy a munkáltató a felperest nemcsak eredeti, hanem bármely más munkakörben sem tudja foglalkoztatni, ellentétes a 2020. március 11-én kiállított okirattal, amelyben kezdeményezte a felperes munkakörének módosítását kulcskezelő, pénztáros, medenceőr munkakörre.

[23] Rámutatott továbbá, a per során az alperes által felhozott, de a felmondásban nem szereplő okokat nem vizsgálhatta.

[24] Az indokolás világosságának és az indokok okszerűségének hiányában úgy ítélte, az alperes a felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg.

[25] Mivel a kereset összecszerűsége nem volt vitatott, továbbá az alperes nem hivatkozott olyan jogcímre, amely az elmaradt munkabéren alapuló kártérítés összegét csökkentené és az nem haladta meg a felperes távolléti díjának tizenkétszeresét, a kereset szerint marasztalta az alperest.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[26] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezést terjesztett elő, amelyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását, valamint a felperes első- és másodfokú perköltség fizetésére kötelezését.

[27] A felülbírálati jogkör gyakorlásával kapcsolatos indítványa szerint elsődlegesen a Pp. 369. § (1) bekezdés [helyesen: (3) bekezdés] a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítését, másodlagosan a 369. § (1) bekezdés [helyesen: (3) bekezdés] c) pontja alapján a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés levonását kérte.

[28] Kifogásolta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, miszerint a felperessel közölt felmondás nem volt világos. Álláspontja szerint ugyanis egyrészt a felperes maga sem hivatkozott erre, ezért a világosság kérdésének vizsgálata nem volt feladata az elsőfokú bíróságnak, másrészt az indokolás megfelelt a világosság követelményének.

[29] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet tényállásában nem rögzítette a következő – álláspontja szerint lényeges – tényeket.

[30] – A felperes adminisztrátori, medenceőri munkaköre mellett kulcskezelői feladatokat is ellátott, ilyen munkakört is betöltött.

[31] – A felperesnek felajánlott napi 8 órás munkaköri feladat adminisztratív munkakör ellátására vonatkozott.

[32] Ezen tények jelentőségét abban jelölte meg, hogy azok álláspontja szerint alátámasztották volna egyrészt azt, hogy az alperes 2021. március 11-én kelt okiratában olyan munkakörrel akarta megbízni a felperest, amelyet már egyébként is ellátott.

[33] Másrészt, hogy a napi 8 órás adminisztratív munkakör felperesnek történő felajánlását és annak felperes részéről történő visszautasítását követően kötött csak munkaszerződést (személy neve)nal.

[34] Harmadrészt, hogy (személy neve) és a felperes munkaköre nem egyezett egymással, mindössze bizonyos átfedés volt azok között.

[35] Negyedrész a hiányolt tényeknek jelentőséget tulajdonított a tekintetben is, hogy nem (személy neve) 2020. március 16-i alkalmazásával egyidejűleg szüntette meg a felperes munkaviszonyát, csak később, a fürdő március 17-i bezárását követően.

[36] Kifejtette, a fürdő bezárásával kapcsolatban nem volt mérlegelési és döntési joga, továbbá nem volt tudható, hogy meddig tart ez a helyzet.

[37] Rámutatott, az alperes intézkedései minden munkavállalót érintettek, más munkavállalónak is szűnt meg a munkaviszonya, illetve minden megmaradó munkavállaló munkabére 25-50 %-ra csökkent. Hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az előbbiekre sem utalt.

[38] Állította, a felmondásban közöltek tényszerűen igazak. Veszélyhelyzet volt, amellyel összefüggésben – a fürdő bezárása miatt – bevételkiesés és feladatcsökkenés jelentkezett. Emiatt pedig egy felelősséggel gondolkodó vezetőtől az volt elvárható, hogy az amúgy is jelentős veszteséggel működő gazdasági társaság költségeit csökkentse és a kiadásokat racionalizálja.

[39] Hangsúlyozta, a felperes által betöltött munkakör nemcsak adminisztratív munkakör volt, hanem medenceőri is, illetve ténylegesen ellátott kulcskezelői feladatokat is, ezen részfeladatok pedig a fürdő bezárásával automatikusan és szükségszerűen megszűntek.

[40] Mindezekből következőnek látta, hogy az indokolás világos, valós és okszerű volt.

[41] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltség megfizetésére való kötelezését.

[42] Egyetértett az elsőfokú ítélet indokolásának azon részével, hogy a felmondás nem volt világos, nem derült ki belőle, hogy a munkájára miért nincs szükség, így nem volt lehetősége arra, hogy azt ellenőrizze. A veszélyhelyzetre történő általános utalás, a bevételi forrás megszűnésére való hivatkozás nem elégíti ki a világosság követelményét, a felmondás indokolása nem vezeti le, hogy a koronavírus következtében kialakult állapot miként érinti a munkaköri tevékenységét, feladatait.

[43] Osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy a vírushelyzet következtében bevezetett jogszabályi korlátozások a munkaköri feladataira nem hatottak ki, így az indokolásban írt helytálló tényekből okszerűen nem következett munkaviszonyának megszüntetése. E körben bizonyítékokat az elsőfokú bírósággal azonosan értékelte.

[44] Az elsőfokú bírósággal egyezően utalt arra, hogy a felmondásban nem szereplő indok nem vizsgálható.

[45] A fentiek alapján jogszerűnek látta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy mivel a felmondás világossága és okszerűsége nem volt megállapítható, az alperes a munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[46] A fellebbezés alaptalan.

[47] Az ítéltábla – az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és fellebbezési ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta figyelemmel arra, hogy ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt is jelenti, hogy a 371. § (1) bekezdés c) pontjának 2021. január 1. napjával történő hatályon kívül helyezése miatt már nem jelentett korlátot, hogy a fellebbező fél milyen felülbírálati jogkör gyakorlását kéri, az ítéltáblát tehát az e körben előadott alperesi érvek nem kötötték. Ugyanakkor az alperes fellebbezésében előadottak valóban az általa megjelölt felülbírálati jogkörök alkalmazásának kérdését vetették fel.

[48] Az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes. A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

[49] Az ítéltábla a másodfokú eljárás során a Pp. 369. §-ban meghatározott felülbírálati jogköröket gyakorolhatja, amelyek közül a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltak alapján alkalmazandók a következőkre adnak lehetőséget: A Pp.

369. § (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbíráhatja az elsőfokú bíróság ítélete anyagi jognak való megfelelőségét. Az anyagi jogi felülbírálat során

a) a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítheti, és ennek alapján a tényállást módosíthatja, kiegészítheti,

c) a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonhat le, a megállapított tényeket másként minősítheti.

[50] E jogkörökben eljárva az ítéltábla túlnyomó részt nem találta helytállónak az alperes fellebbezésében megfogalmazott hivatkozásokat.

[51] Egyrészt nem látta szükségét annak, hogy a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásával az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alperes által hiányolt körülményekkel kiegészítse az alábbiak miatt.

[52] A Pp. 346. § (4) bekezdés szerint az indokolás a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza.

[53] Bár e jogszabályi rendelkezés kifejezetten nem írja, abból értelemszerűen következik, hogy a bíróság által megállapított tényállás rögzítését az adott ügy eldöntéséhez szükséges mértékben, azaz a releváns tényekre szorítkozva kell elvégezni. Az ítélet indokolásának funkciója ugyanis az, hogy a bíróság döntését megalapozza, ehhez pedig az érdemi döntés szempontjából jelentős tényekre, peradatok értékelésére kell koncentrálnia. A jelen per tárgya pedig az volt, hogy az alperes felmondása jogszerű, azaz annak indokolása világos, valós és okszerű volt-e, konkrétan a veszélyhelyzet kihirdetése, az alperes által üzemeltetett létesítmény bezárása, a bevételi források megszűnése tényszerűen igaz-e, ha igen, a körülményekből okszerűen következett-e a túlnyomó részt adminisztratív munkaköri feladatokkal megbízott felperes munkaviszonyának megszüntetése, vagyis munkakörére kihatással voltak-e a kormányzati intézkedések.

[54] Az előbbiekhöz viszont nem volt szükséges az elsőfokú bíróságnak azzal kapcsolatban ténymegállapítást tennie, hogy a felperes – munkáltatói utasítás nélkül, önkéntesen és alkalomszerűen – ellátott-e munkakörébe nem tartozó kuluskezelői feladatokat, illetve, hogy az alperes a felperesnek felajánlott 8 órás teljes napi munkaidőben történő foglalkoztatást az adminisztratív feladatok bővítésével kívánta-e megoldani. Mindkét hiányolt elem ugyanis a felperes tényleges, vizsgált munkakörén túlmutatott, ilyenként az érdemi döntést nem befolyásolta, hiszen ezen adatok értékelése nélkül is eldönthető volt, hogy a jelen perben kizárólagosan vizsgálható, a felmondás indokolásában írt okok, azaz a veszélyhelyzet kihirdetésének következményei olyan hatással voltak-e az alperes működésére, amely miatt a felperes napi 6 órás részmunkaidőben, adminisztratív munkakörben történő foglalkoztatása részéről szükségtelenné vált. Ehhez elegendő volt azt vizsgálni, történt-e a kormányzati intézkedések hatására olyan lényeges változás a felperes munkaköri feladatainak mennyiségében, elláthatóságában, ami munkaviszonyának megszüntetését indokolhatta.

[55] Hasonló okokból nem volt szükséges – az alperes hivatkozásával szemben – az elsőfokú ítélet tényállásában utalni arra, hogy a munkáltató veszélyhelyzet miatti intézkedései hány munkavállalót és milyen módon érintettek. Az ugyanis, hogy a felperesétől eltérő munkakörű dolgozók munkaviszonyára, foglalkoztatására, bérezésére hogyan hatott az uszoda bezárása, nincs kihatással a kormányzati intézkedések meghozataláig nem vitásan egyedüli adminisztratív munkakörüként foglalkoztatott felperes munkaviszonya megszüntetésének jogszerűségére. A munkáltató veszélyhelyzet kihirdetésével összefüggésben meghozott, munkavállalókat érintő intézkedéseinek jogszerűségét egyedileg szükséges vizsgálni, hiszen az intézkedések indokoltsága eltérő lehet a különböző munkavállalók esetében. A jelen esetben például nyilvánvalóan másképp érinthették azok azon munkavállalókat, akiknek a munkaköri feladataik az uszoda tényleges üzemeltetéséhez kapcsolódtak és ilyenként az uszoda bezárásával megszűntek, mint a megmaradó „háttér feladatokat” ellátó felperest.

[56] Az elsőfokú bíróság tehát az eljárásában a felperes munkaviszonyának megszüntetéséhez kapcsolódó tényállást kellő mértékben felderítette és ítéletében a releváns tényeket rögzítette.

[57] Másrészt az ítéltábla csak az ügy érdemi elbírálására ki nem ható részben látta indokát annak, hogy a 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonjon le, a megállapított tényeket másképp minősítse.

[58] E felülbírálati jogkörében az ítéltáblának – az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott Mt. 64. § (2) bekezdése alapján – azt kellett vizsgálnia, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróság helyesen vont-e le következtetést a felmondás indokolásának világossága, valósága és okszerűsége körében.

[59] Mindenekelőtt rámutat az ítéltábla, az alperes alaptalanul kifogásolta az indokolás világosságának – felperesi hivatkozás hiányában történő – vizsgálatát. Az alperes ugyanis tévesen állította, hogy ez nem volt az elsőfokú bíróság feladata.

[60] A Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. I. törvény (Mt.) 64. § (2) bekezdése kimondja, hogy a megszüntetés okának az indokolásból ki kell tűnnie, a megszüntető jognyilatkozat valóságát és okszerűségét a nyilatkozattevő bizonyítja.

[61] E jogszabályi megfogalmazásból egyértelműen kitűnik, hogy a jelen perben a munkáltató bizonyítási kötelezettsége a jognyilatkozatok valóságára és okszerűségére terjed ki, a világosságra azonban nem. A világosság követelménye ugyanis azt jelenti, hogy az indokolásban rögzített tényekből, körülményekből egyértelműen ki kell tűnnie annak az oknak, ami miatt nincs szükség tovább a munkavállaló munkájára. A világosság követelményének való megfelelés tehát nem bizonyítás, hanem értelmezés kérdése, azaz az indokolásból bizonyítás nélkül, pusztán értelmezéssel meg kell tudni állapítani a felmondás okát. Az elsőfokú bíróság tehát jogszerűen járt el akkor, amikor felperesi hivatkozás nélkül is vizsgálta, hogy eleget tesz-e a munkáltatói intézkedés a világosság követelményének, hiszen

csak a világos és egyértelmű indokolásból lehet megállapítani, hogy az megfelel-e a valóságnak, illetve okszerűen szolgál-e alapul a munkaviszony megszüntetésének.

[62] Arra azonban helyesen hivatkozott az alperes, hogy az elsőfokú bíróság a veszélyhelyzetre történő utalás és a bevételi forrás megszűnésére való hivatkozás tekintetében tévesen állapította meg a világosság követelményének hiányát. Az Mt. 64. § (2) bekezdéséből következően a megszüntetés okának kell világosnak lennie, nem annak a levezetésnek, ami ezen okot a munkaviszony megszüntetésével összeköti. Az alperes egyértelműen rögzítette a felmondás indokolásában a veszélyhelyzet elrendelését és a bevételi források megszűnését, mint olyan körülményeket, amelyekre a felmondást alapította, ezen körülmények értelme, tartalma pedig a perbeli esetre nézve kellő konkrétsággal ismert, azaz a világosság követelményének megfelel. Az pedig, hogy ezekből valóban levezethető-e a felperes vonatkozásában a munkaviszony megszüntetésének indokoltsága, már nem a világosság, hanem az okszerűség tárgykörébe tartozó kérdés.

[63] A felmondási okok valóságával kapcsolatos alperesi hivatkozás azért volt megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság maga sem tett az indokok valótlanságára vonatkozó megállapítást.

[64] Az indokok okszerűtlensége tekintetében pedig az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság – az alperes téves hivatkozásával szemben – szintén helyesen foglalt állást.

[65] A felmondás idején munkáltatói jogkört gyakorló (ügyvezető neve) tanúvallomása bizonyította, hogy a veszélyhelyzet elrendelése után az adminisztratív feladatok nem csökkentek. Alátámasztotta ezt (Pénzügyi vezető neve) tanúvallomása is, aki akként nyilatkozott, hogy 2020. márciusától az adminisztratív teher visszaesett ugyan, de nem szűnt meg és rövid idő múlva ismételtelen megemelkedett. Tanúvallomásából kitűnően bár vendégek a bezárt intézményben nem voltak, az adatszolgáltatási kötelezettségnek változatlanul eleget kellett tenni, és ezzel összefüggésben egyéb más teendőket is el kellett végezni.

[66] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a felperes által ellátott adminisztratív feladatok a veszélyhelyzet elrendelése miatt rövid időre és csak csekély mértékben estek vissza, azaz az uszoda és a fürdő bezárása az adminisztratív munkakört csak kismértékben érintette. Ebből pedig ugyancsak helyesen következtetett tovább a felmondásban írt indokok okszerűtlenségére, illetve helyesen foglalt állást arról, hogy az okszerűséget cáfolta (személy neve) – veszélyhelyzet kihirdetésének ismeretében a felperessel részben azonos munkaköri feladatokra történő – felvétele is.

[67] E körben az a fellebbezési hivatkozás sem volt alapos, hogy a felperes által betöltött munkakör nemcsak adminisztratív munkakör volt, hanem medenceőri is, és – bár a munkaszerződés nem tartalmazta –, de ténylegesen ellátott kulcskezelői feladatokat is, ezek a részfeladatok pedig a fürdő bezárásával automatikusan megszűntek. Egyrészt ugyanis a felek egyező nyilatkozatából és (Pénzügyi vezető neve) tanú vallomásából kitűnően 2017-től kezdődően a felperes kizárólag adminisztratív feladatokat látott el, medenceőri feladatot 2017, 2018 évben végzett utoljára. Másrészt kulcskezelést önként, nem munkáltatói utasításra

teljesített, ezért e feladat nem vált a munkaköre részévé, következésképpen annak megszűnése nem is érinthette a felperes munkakörét.

[68] Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mértékben feltárta, azt a szükséges mértékben az ítélet indokolásában rögzítette. Helytállóan vizsgálta, hogy a felmondás indokolása megfelel-e a világosság követelményének és bár azt tévesen minősítette részben nem világosnak, az okok valóságáról, de okszerűtlenségéről helyesen foglalt állást.

[69] Megalapozottan kötelezte tehát az elsőfokú bíróság – a felperes keresetének helyt adva – az alperest a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kártérítés megfizetésére.

[70] Mindezek alapján az ítéltábla a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdése értelmében az ügy érdemében döntve az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[71] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárással kapcsolatban felmerülő perköltségének megfizetésére.

[72] Az ügy tárgyi költségfeljegyzési jogos volta miatt le nem rótt illetékről az ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Szeged, 2022. május 10.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Gál Attila s.k.

Dr. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró